

Arrest

nr. 310 106 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Oeganda, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 26 april 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn beweerde homoseksualiteit noch aan de voorgehouden homoseksuele relatie met A. en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in het arrest nr. 255 596 van 4 juni 2021.

In het kader van zijn huidig tweede verzoek verwijst verzoeker naar de elementen die hij reeds heeft aangehaald in het kader van zijn vorig verzoek. Hij voegt eraan toe dat zijn partner A. ontvoerd en gefolterd werd waarna hij overleed aan zijn verwondingen.

Ter staving van zijn volgend beschermingsverzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, een verslag van de familievergadering, brieven van de gemeenteraad en de politie, een e-mail van een vriend M.K., een overlijdensakte van zijn voorgehouden partner A., een brief van Rainbow House en een brief van zijn beweerde huidige partner.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoeker slaagt er niet om deze beoordeling aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, zoals hierna zal blijken.

5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat het louter aanhalen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, er geenszins toe kan leiden dat de eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit en voorgehouden homoseksuele relatie zal worden omgevormd.

De stukken die verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek bijbrengt, zijn evenmin in staat om een ander licht te werpen op deze beoordeling.

Het verslag van een familievergadering d.d. 25 januari 2019 waaruit blijkt dat verzoeker verstoten wordt uit de stam en de familie, de beslissing van de Buwama dorpsraad d.d. 24 november 2018 waaruit blijkt dat hij verbannen wordt uit het dorp, en de brief van de politie in Buwama d.d. 7 januari 2022 waaruit blijkt dat hij gearresteerd dient te worden, overtuigen niet. Vooreerst betreffen dit loutere fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan worden gehecht vermits deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Het verslag van de familievergadering is verder eenvoudig zelf op te stellen. Wat betreft zowel de brief van de Buwama dorpsraad als de politie van Buwama stelt de commissaris-generaal voorts terecht dat deze meerdere fouten bevatten tegen de Engelse grammatica. Door louter aan te klagen dat de verwerende partij over deze schrijffouten niet in detail treedt, weerlegt hij niet dat deze documenten wel degelijk meerdere fouten bevatten. De Raad kan niet aannemen dat officiële documenten zoals attesten van de dorpsraad en van de politie dergelijke grammaticale fouten bevatten, zodat de authenticiteit ervan wel degelijk ondermijnd wordt.

Uit overlijdensakte van A. blijkt verder niet dat verzoeker met A. een koppel was. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, kan dit de gedane vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden relatie met A. dan ook niet wijzigen.

Wat betreft de e-mail van zijn vriend M.K., bemerkt de commissaris-generaal dat deze verstuurd werd via een gratis webmaildienst; iedereen kan op anonieme basis één of meerdere e-mailadressen aanmaken bij deze diensten. Deze e-mail is derhalve niet afkomstig van een objectieve bron en ze biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken. Om deze redenen kan aan deze e-mail dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de brief van zijn beweerde huidige partner K.A die om het even wat kan verklaren.

In het attest van Rainbow House wordt aangegeven dat verzoeker er als vrijwilliger werkzaam is en zelf ook individuele ondersteuning vroeg in het licht waarvan gesprekken werden gehouden over zijn leven en ervaringen in Oeganda en België. Verder wordt gesteld dat in het attest gesteld dat, gelet op het relaas van verzoeker en de ervaring van Rainbow House, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, in het bijzonder ten aanzien van zijn seksuele geaardheid, niet in twijfel wordt getrokken. Het attest bevat daarover echter geen feitelijke informatie. Er wordt geen uitleg gegeven over de context van de individuele gesprekken noch over de wijze waarop de medewerkers van Rainbow House tot dit besluit zijn gekomen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid heeft om tot een oordeel te komen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele gerichtheid. Het loutere gegeven dat de hulpverleners geloof hechten aan zijn voorgehouden homoseksualiteit, betekent evenwel niet dat verzoeker daadwerkelijk een homoseksuele geaardheid zou hebben. De Raad herinnert eraan dat verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek uitgebreid werd ondervraagd over de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van de Oegandese samenleving. Zowel de commissaris-generaal als de Raad hebben omstandig vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk kon maken. In het licht hiervan, oordeelt de Raad dat aan het summiere attest van Rainbow House slechts weinig gewicht kan worden gegeven en dat dit niet opweegt tegen de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers verklaringen en stukken die eerder is voorafgegaan.

Gelet op de gedane vaststellingen over zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake het gebrek aan objectivering, de inhoud en de zeer geringe bewijswaarde van voormelde documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, meent de Raad dat deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Wanneer deze stukken, met hun zeer beperkte bewijswaarde en inhoud, worden meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat deze niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad gedaan in het kader van verzoekers vorig beschermingsverzoek waaruit volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt een aantal van deze documenten slechts op 5 april 2023 te hebben neergelegd terwijl hij deze reeds begin 2022 ontvangen had, stelt de Raad vast dat dit een overtoollig motief betreft dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. De terechte bemerking in het verzoekschrift dat hij zijn volgend verzoek al indiende op 5 april 2022 (en niet 5 april 2023), neemt niet weg dat de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

De algemene informatie aangaande de situatie voor homoseksuelen in Oeganda waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers homoseksuele geaardheid en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden.

6. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in

artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Engels – Nederlands.

Verzoeker gaat ermee akkoord om zich uit te drukken in het Engels en dringt niet aan op de bijstand van een tolk Luganda.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker bij monde van zijn advocaat in eerste instantie dat het aantonen van een homoseksuele geaardheid een moeilijke kwestie is. Verzoeker wijst erop dat hij wordt bijgestaan door Rainbow House: er is een medewerker van deze organisatie aanwezig ter zitting en deze gespecialiseerde organisatie heeft een zeer uitgebreid verslag opgesteld, wat zij niet zou doen indien verzoeker niet homoseksueel zou zijn en wat dus op zich reeds een positieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid. Verzoeker geeft aan dat hij bij Rainbow House vrijwilligerswerk verricht, zoals tolken. Hij stelt dat hij nu, in tegenstelling tot vroeger, openlijk uitkomt voor zijn geaardheid, omdat hij recent meer aan zelfvertrouwen heeft gewonnen en zich meer open opstelt. Voor wat betreft de neergelegde Oegandese documenten, stelt verzoeker dat de verwerende partij deze ten onrechte niet heeft onderzocht en dat dit gegeven op zich reeds rechtvaardigt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd met het oog op een (nieuw) onderzoek door de verwerende partij. Overigens heeft de verwerende partij hem niet gehoord naar aanleiding van zijn huidige, tweede verzoek en heeft zij hieromtrent niet gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast. Besluitend stelt verzoeker dat de nieuwe elementen die thans voorliggen, in combinatie met wat reeds was gekend ten tijde van zijn eerste beschermingsverzoek en het gegeven dat een geaardheid moeilijk valt te bewijzen, maken dat er ten onrechte twijfels worden geuit bij het gegeven dat hij homoseksueel is. Hij vraagt bijgevolg, gelet op zijn geaardheid en de positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst, in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde om de zaak terug te sturen naar de verwerende partij voor verder onderzoek. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker nog toe dat hij in België een relatie is aangegaan met een Oegandese man, met wie hij samenwoonde, maar dat deze laatste na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming in België naar Nederland is getrokken om daar een nieuw dergelijk verzoek in te dienen, zodat zij thans hun relatie onderhouden vanop afstand, via de

moderne communicatiemiddelen. Ook zet hij uiteen waarom hij denkt dat de verwerende partij hem niet heeft geloofd en hoe hij zich vanaf zijn puberteit gaandeweg bewust is geworden van zijn geaardheid.”

5. In het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek heeft de verwerende partij overwogen dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit noch aan de voorgehouden homoseksuele relatie met A. en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. De Raad heeft dit in beroep bevestigd.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek heeft verzoeker opnieuw aangevoerd dat hij homoseksueel is.

Bij een volgend beschermingsverzoek gaat het om de vraag wat nieuw is over de (herhaalde) beweerde seksuele geaardheid ten opzichte van het vorige beschermingsverzoek.

Een volgend beschermingsverzoek waaraan opnieuw een beweerde seksuele geaardheid ten grondslag ligt, is niet bedoeld om daarbij alle eerder ongeloofwaardig geachte verklaringen opnieuw af te wegen. Het gaat dus niet om een volledig nieuwe beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele geaardheid van verzoeker, maar wel om de vraag of hij nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Met andere woorden: welke relevante actuele feiten en omstandigheden liggen er nu voor die verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid aanvullend zouden kunnen onderbouwen?

In het kader van huidig beroep gaat de Raad slechts na of de ongeloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid wordt bevestigd, rekening houdend met de nieuwe voorgelegde elementen, dan wel of deze een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling.

Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en dus in samenwerking met de verzoeker (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K.L., pt. 81).

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet omschrijft de nodige elementen ter staving van een beschermingsverzoek als volgt: *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”*.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet legt de verplichting op om het beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthentiseerd zijn of afkomstig zijn van een objectieve bron.

Het weze herhaald dat elk document dat de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, vormen elementen die ter staving van het verzoek zijn overgelegd waardoor de verwerende partij ertoe is gehouden deze documenten in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, ongeacht of het een eerste of volgend beschermingsverzoek betreft (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 44 en 61).

Voorts wordt eraan herinnerd dat in de context van een volgend beschermingsverzoek het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat het beschermingsverzoek verder ten gronde wordt behandeld, maar dat het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 62).

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek heeft verzoeker een aantal documenten neergelegd, waaronder een brief van zijn advocaat, een verslag van een familievergadering in Oeganda, brieven van de gemeenteraad en de politie in Oeganda, een e-mail van zijn vriend M.K., een overlijdensakte van zijn voorgehouden partner A., een brief van Rainbow House en een brief van zijn beweerde huidige partner.

Verzoeker kan worden bijgetreden in de vaststelling dat de voorgelegde documenten niet effectief werden onderzocht noch beoordeeld op hun inhoud. In de bestreden beslissing worden voornamelijk bemerkingen gemaakt over de voorgelegde documenten die vraagtekens plaatsen bij de authenticiteit en objectieve herkomst ervan en wordt benadrukt dat deze documenten niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen omtrent verzoekers eigen homoseksuele geaardheid en de vervolgingsfeiten.

De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet worden bewezen maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Verder benadrukt de Raad dat de beoordeling van een seksuele geaardheid bij uitstek een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling vereist, waarbij verklaringen én stukken worden meegewogen. Dit is in overeenstemming met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:*

(....)

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten (...).”

De Raad is er zich van bewust dat verzoekers geloofwaardigheid, gelet op de bevindingen bij zijn eerste beschermingsverzoek, sterk is aangetast.

Dit alles maakt dat voorzichtig moet worden omgegaan met de nieuwe elementen die hij voorlegt en dat een zekere mate van gestrengheid gepast kan zijn.

Evenwel mogen zulke voorzichtigheid en gestrengheid een volledig, nauwgezet en ex nunc onderzoek naar de gegrondheid van een beweerd vrees niet in de weg staan, te meer wanneer deze vrees zou voortvloeien uit een beweerd seksuele geaardheid. Seksuele geaardheid is immers een complex en gevoelig gegeven, verbonden aan het privéleven, en daardoor niet steeds evident om aannemelijk te maken en te beoordelen.

Wanneer de documenten die verzoeker voorlegt in het kader van zijn huidig tweede beschermings-verzoek, waaronder het attest van Rainbow House waaraan een zeker gewicht kan worden gegeven, worden beoordeeld op hun inhoud samen met verzoekers doorleefde verklaringen ter terechtzitting omtrent de bewustwording van zijn geaardheid, het tijdsverloop sinds zijn eerste beschermingsverzoek, zijn verklaring dat hij *“nu, in tegenstelling tot vroeger, openlijk uitkomt voor zijn geaardheid, omdat hij recent meer aan zelfvertrouwen heeft gewonnen en zich meer open opstelt”* en de aanwezigheid van een medewerker van deze organisatie ter terechtzitting, meent de Raad dat, in dit specifieke geval, rekening houdend met de actuele individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de ongeloofwaardigheid van zijn beweerd homoseksuele geaardheid thans niet kan worden bevestigd noch hervormd zonder bijkomend onderzoek.

Gelet op verzoekers werkzaamheden als vrijwilliger bij Rainbow House als tolk, kan een toegeschreven homoseksuele geaardheid evenmin worden uitgesloten.

Alles in acht genomen wordt besloten dat verzoeker nieuwe elementen heeft voorgelegd waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat deze een ander licht kunnen werpen op de reeds gedane beoordeling inzake zijn (toegeschreven) homoseksuele geaardheid.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking.

6. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting alsook het ontbreken van de nodige onderzoeksbevoegdheid, beschikt de Raad niet over essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De bestreden beslissing wordt vernietigd in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES